

POSTANOWIENIE

14 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 14 lipca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa A.R. i M.R.

przeciwko Bank w W.

o ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej Banku w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 11 października 2024 r., VI ACa 2019/23,

uzupełnia postanowienie Sądu Najwyższego z 9 września 2025 r., wydane w sprawie o sygnaturze akt I CSK 1175/25, w ten sposób, że dodaje punkt 3 o treści: „zasądza od pozwanej na rzecz każdego z powodów po 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanej do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego”.

UZASADNIENIE

Pismem z 22 września 2025 r. pełnomocnik powodów A.R. i M.R. wniósł o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 9 września 2025 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 1175/25 przez wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek należało uznać za zasadny.

Pełnomocnik powodów w terminie wniósł wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego wobec cofnięcia skargi kasacyjnej przez pozwanego i zawarcia ugody pomiędzy stronami.

Wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym wywołanym wniesieniem skargi kasacyjnej przez pozwany bank wynosiła 562 000 zł. Zgodnie z § 2 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2026 r., poz. 118 ze zm.) wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej wynosi 10 800 zł.

W niniejszej sprawie powodowie przed Sądem Najwyższym byli reprezentowani przez tego samego pełnomocnika, co przed Sądem drugiej instancji.

W konsekwencji koszty powodów wyniosły po 2700 zł i należało orzec na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2026 r., poz. 118 ze zm.).

Należało zatem uzupełnić wyrok na podstawie art. 351 § 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i orzec jak w sentencji niniejszego orzeczenia.

(P.H.)

[SOP]